

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA
BdI Regele Ferdinand No. 5.
(Tipografia L o v r o v & Co.)
A R A D.

Redacția din ORADEA:
Strada Regele Carol II. No. 14.

Redacția pentru Banat: TIMIȘOARA,
Hotel „Ferdinand“ camerele Nr. 21 și 22.

DIRECTOR:
CONST. I. ȘTEFĂNESCU

Ecoul

Apare zilnic la orele 3 după amiază

Note zilnice

Capriciile cărămizii

„Guvernu-i pe driel!” striga rados reporterul Caracudi al nemuritorului Caragiale atunci, când obligat de directorul gazetei de a scormoni „senzațiile”, se întorcea în redacție după un „tour de recunoaștere” din... Cișmigiu.

„Guvernu-i pe driel!” ne asigurau din „surse demne de încredere”, cei ce ne știau în goană după senzațional, și tot așa era să strig eu la gazetă, dacă nu eram favorizat de puțin noroc. Pentru că, vedeți, riscam să mi pierd bucata de pâine de la „Ecoul”.

Dar, spre deosebire de Caracudi, eu eram mai aproape de adevăr: „svonorurile” circulau cu persistentă, iar aparențele confirmau tacit convingerea mea despre situația guvernului.

Cărămida trebuia să-și îndeplinească misiunea și de rândul acesta. Cam prea de timpuriu, ce-i drept, dar în materie de surprize țara noastră stă pe planul întâi.

Audiențele prea dese la Palat în cursul săptămânii trecute, subita stopare a convoiului ministerial în drum spre Cernăuți și, colac peste pupăză, supărarea unor funcționari superiori ai statului, erau tot atâtea indicii că nația va fi chemată din nou să-și spună cuvântul.

În cursul după amiezii de Sâmbătă, s'a mai petrecut un fapt local, care merita atenția noastră: d. dr. Groza, prefectul județului, a abandonat de rândul acesta limuzina și, însoțit de grujii deputați arădani în frunte cu d. Serbescu care, cu toată dragostea pe care i-am arătat-o noi localnicii, nu ne-a prea onorat cu prezența d-sale cam dela alegeri începând, au făcut o lungă promenadă pe străzile urbei noastre.

Trebuie să mărturisim că modestia aceasta ne-a înduioșat.

Veniră apoi două zile de sărbătoare și aceasta spre norocul meu, după cum spuneam mai sus.

În timpul acesta de repaus creștinesc, cercurile politice au fost foarte active: criză, audiențe, consfătuiri, prognosticuri, dolii, demisii, demiteri, remaniere și iarăși pace. Cel puțin, până Joi. Iată deci că tradiționala cărămidă a făcut o curbă în văzduh, rămânând spânzurată acolo câteva zile.

D. Gh. Tătărescu, eșind ieri delă Palat, după ce și-a luat o piatră depe inimă, a declarat: „Guvernul își continuă programul”.

Vedeți, pentru atâtea lucru era să mi pierd pâinea; directorul nostru e categoric.

Mare noroc am avut cu cele două zile de Rusaliu, dar și guvernul...

I. Tăutu

Gangsterii și bonurile de impozite

Ministerul de finanțe a adus o decizie pe care o vedem frenetic aplaudată în coloanele anumitei prese. A hotărât adevărat să-și poată achita fabricanții de spirit cu bonuri de impozite taxele pe spirit anterioare anului 1931 cu cari au fost creditați de minister.

Sunt în această știre două monstruoziități de odă: întâia, că atunci când micilor contribuabili li s'au luat impozitele în silnicele chipuri maghiarene (etc.) pe cari le știe toată lumea, gangsterilor li s'au dat păsuri, sau după cum se pronunță decizia de mai sus a ministerului de finanțe: „creditați”. A doua, că înlesnirea ce se face fabricanților de spirit de-a-și achita restanțele în bonuri de impozite, li se face în dauna salariaților publici și a pensionarilor, plățiți de stat cu asemenea bonuri, pe cari bieții slujbași sau pensionari (fiindcă lor nu li s'au dat „creditați” de impozite, deci nu au ce impozite să plătească cu ele) trebuie să le vândă cu 35-40 la sută.

Decizia ministerului de finanțe ar fi o perlă desăvârșită (ca să n'o calificăm altfel), dacă s'ar fi cuprins în ea și amenzile domnilor gangsteri cu bonuri de impozite, adevărat cu salariile slujbașilor și cu pensiunile invalizilor și văduvelor de război. Poate însă că nu mai era nevoie de această întregire. Fiindcă nu știu dacă a rămas definitivă până în cele din urmă o singură amendă sau condamnare gangsterească!

Judecătoria arădană a pus în sfârșit capăt unei controverse palpitate, care pasiona de vreme îndelungată publicul nostru: dacă-i adevărat obligat sau ba un ordin călugăresc să întrețină copilul din flori al unui călugăr al său, când călugărul refuză să plătească convenita întreținere a copilului fiindcă zice că n'are dela ordinul călugăresc nicio simbric?

Palpitanta chestie a fost soluționată. Ordinul călugăresc al minoriților din Ardeal a fost obligat să dea până la majoratul vlăstarului din flori, și-anume 'n ce privește întreținerea pe trecut fără drept de apel, câte o mie de lei pe lună fetiței pe care a adus-o pe lume cu-o spălătoreasă faimosul pater Angeli, don juanul mănăstirii minorite din Arad, trimis după isprava de aici să corecteze statistica populației în alte orașe, la Aiud și nu mai știu unde.

Vă puteți închipui, iubii cititori, cât s'a zbatut bietul ordin al minoriților să evite sentința și judecata aceasta! Dacă vă mai aduceți aminte de un interview ce l-am reproduc înaintea de Paști din „Arad Közlöny”, șeful ordinului minoriților, Pázsitny Bonaventura, declarase c'a încercat în fel și chip să nchidă gura bieteii amante pasagere a don-juanului, și că biata spălătoreasă n'a găsit între cinstiții avocați minoritari pe nimenea să-i susțină cauza, încât a trebuit să solicite sprijinul unui avocat român. Și dacă vă mai aduceți aminte cazul gazetarului șantajist Szombat dela ziarul lui Franyo Zoltan, același ordin călugăresc a plătit parale grele ca să nu se scrie nimic despre nostima chestie în presa francmasonă ungurească.

Dreptatea, totuși, a triumfat, oricât au încercat prea

cinstitele fețe bisericesti din ordinul minoriților s'o împiedece!

Acum, deci, se pot trage din chestia don-juanului minorit și din complicitatea ordinului călugăresc de sub comanda d-lui Pázsitny Bonaventura concluziile cunvenite. Mai cu seamă că sentința în această nostimă și prea scandaloasă chestie a venit la abia câteva zile după o și mai infernală porcărie călugărească, după cele întâmplăte la mănăstirea franciscană a invertiților sexuali dela Sătmăre!

Iată-i dar cine sunt prea cinstiții cari instighează 'n contra fării românești pe credincioșii catolici, iată în profitul cui se mențin unele parohii într'o situație echivocă, cum e a parohiei romano-catolice a Aradului, de-a avea o asemenea pa-

rit pentruca să nu fie pe cine să tragi la răspundere când se comite 'n numele parohiei vreo blestemăție iredentistă!

Nu va înțelege oare ministerul pe instrucție nici după aceasta, că trebuie să repare urgent parohia romano-catolică a Aradului de ordinul călugărilor minoriți, — nu numai pentruca acești instigatori călugări să nu mai poată trage dela statul român lefuri preoțesti, răsplătite prin provocări de felul aceleia dela parastasul koșutist, sau de felul celeilalte din revista „Vasárnep”, ci totodată pentru a i salva pe credincioșii romano-catolici din Arad, dintre cari mare parte sunt germani cari pretind în gura mare o biserică germană, de rușinea romano-catolice a Aradului, de-a avea o asemenea pa-

Ceremonia înmormântării Clotildei Mareșal Averescu

T. Severin, 28. — În cursul dimineții de azi a sosit în gara locală vagonul mcr.uar care aducea din București rămășițele pământesti ale celei ce a fost Clotilda Mareșal Averescu. Pe peronul stației era adunată o mulțime imensă, în frunte cu notabilitățile orașului și muzicra reg. 95 infanterie, cari a dat onorurile, frunțașii partidului populului precum și numeroase delegații din întreaga țară.

Un moment emoționant Cu accelerația de 8.45 a sosit d. Mareșal Averescu. După ce a descins din vagon s'a îndreptat imediat spre vagonul mortuar și a depus, plângând, un sărut pe fruntea celei ce i-a fost o vrednică tovarășe de viață.

S'a format apoi cortegiul care a străbătut bul. Carol și str. Smărdan îndreptându-se spre via d-lui Mareșal Averescu, situată la 4 km. de o-

raș, unde a avut loc înhumarea.

În tot timpul procesiunii, au sunat clopotele tuturor bisericilor.

Asistența

În urma carului mortuar în afară de indureratul soț și rudele regretatei dispărute au urmat d-nii: general Văitoianu, gen. Lăzărescu, gen. Purcaru, col. Licea, lt.-col. Brățianu, dr. Gerotta, E. Oteteleşanu, Bucșan, Stoica, D. Grozdea, Stoian, dr. Gulescu, dr. Trăilescu, C. Nistor, col. Mihalcea, Foșoiu, etc., etc.

Deasemeni, numeroase delegații, printre cari: delegația turcilor din Ada Kaleh, elevele școlii de meserii din Ada Kaleh delegații coloniei italiene.

D. Musolini a delegat să-l reprezinte, pe d. prof. Le-reii, care a depus o coroană

(Continuare în pagina III-a).

După praznicul Pogorîrii Duhului Sfânt

de dr. Ștefan Cioroianu, protopop

În mormintele adânci și tăcute nu poate pătrunde nicio rază de căldură și lumină din mănunchiul urias de bogat, pe care îl trimite soarele pe suprafața pământului. Cuvintele noastre de iubire și de regret, cari curg din miezul inimii, nu au răsunet din țărâna mută. Toți câți zac în morminte, au fost cândva oameni vii, cu glas, cu suflare, cu svârcoliri de fericire sau durere. Neputința și muțenia lor de acum ne fac să i regretăm și să-i plângem cu amar. Oamenii adevărați, descătușați de toate patimile, de toate interesele, nu am văzut decât plecați pe

crucile morților iubiți. Aici în grădina morților nu mai trebuie să vină nici preotul să explice ce este iubirea, nici medicul să îndemne la îngrijirea celor ce sunt pe cale să-și piardă viața, nici savantul să spună ce este viața. Aici fiecare om gândește și simte singur tot ce i-ar putea spune ceilalți împreună.

Fără îndoială, că moartea este cel mai mare moralizator al lumii acesteia, și dacă nu ar fi ea, nimic pe lume nu ar putea opri procesul de complectă sălbăticire a omenimii, fiindcă bătut, sdruncinat, învins și neputincios nu vrea să

se recunoască omul decât în fața puterii neîndurate, care este moartea.

Dar tot același om care se înflorează de grozăvenia morții, este tembela și nepăsător când îi vorbești de calea care duce la moarte și de începutul și de sfârșitul procesului, care se desfășură până vine clipa hotărâtoare a morții.

Un nor greu de griji și grele lupte privitoare la trup și suflet zace asupra omenimii, asupra oamenilor singuratici, primejduind zilnic temelile vieții. Zilele cari curg înainte, în loc să deie puteri noi vieții, îi răpesc și puterile pe cari le are.

Instituția dumnezeiască, biserică creștină, care ar vrea să vină cu balsamul ei să ușureze sarcinile vieții și să îndepărteze cât se poate de mult

clipa morții, este refuzată de oameni, sau dacă nu chiar refuzată, este primită cu îndoială sau cu o picătură slabă de credință. În ruptul capului nu vor să creadă oamenii decât în aceia ce cade imediat sub constatarea simțurilor lor. Dacă e ger afară și te așezi lângă soba caldă, simți că te încălzești, nu te mai privește faptul cum e posibil, și aici este minunea, ca dintr'o sobă să pătrundă căldura în tine.

Dacă te tai la un deget, vine doctorul, te spală, te leagă, te unge și durerea încetează. Și asta este de înțeles, fără să te mai gândești cum e posibil ca dintr'o alifie moartă să-ți vină sănătatea ta vie.

Tot se admite, un singur fapt este contestat de om și încă cu îndărărire: că între e-

(Continuare în pag. II-a).

